

Sygn. akt I Nc 2277/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dominika Czarnecka

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2020 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

postanawia

1. oddalić wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z 27 maja 2019 r.;
2. odrzucić sprzeciw od nakazu zapłaty z 27 maja 2019 r.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 2 stycznia 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Tczewie odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty z 27 maja 2019 r. Decyzję swą uzasadnił tym, że pozwany nie uzupełnił braku formalnego sprzeciwu poprzez złożenie go na prawidłowo wypełnionym formularzu w dwóch egzemplarzach, do czego został zobowiązany.

Na postanowienie to wniósł skargę pozwany, jednocześnie wnosząc o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Pozwany wskazał, że jakkolwiek został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu w sposób wyżej wskazany, to jednak nie został poinformowany o podstawie prawnej tego wezwania. Przekonany był przy tym, że nie musi składać sprzeciwu na urzędowym formularzu, gdyż przepis do tego zobowiązujący został uchylony. Nie wiedział zaś, że w przepisach przejściowych przyjęto, że przepis ten nadal ma zastosowanie do spraw wszczętych i niezakończonych przez wejściem w życie zmiany w tym przedmiocie.

Sąd zważył, co następuje:

Skarga jest niezasadna.

Na wstępie wskazać trzeba, że zgodnie z art. 503 § 2 kpc, uchyloną ustawą z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 7 listopada 2019 r., jeżeli pozew wniesiono na urzędowym formularzu wniesienie sprzeciwu wymaga również zachowania tej formy. Przepis ten znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż zgodnie z art. 11 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy sprawy, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji podlegają rozpoznaniu zgodnie z przepisami w brzmieniu dotychczasowym. Skoro w sprawie nakaz zapłaty wydano 27 maja 2019 r., to zastosowanie znajduje art. 503 kpc obowiązujący w dacie wydania nakazu zapłaty.

Odnosząc się do skargi, wskazać trzeba, że argumentacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwany twierdzi bowiem, że nie został przez Sąd prawidłowo pouczony, gdyż Sąd nie wskazał, na jakiej podstawie żąda przedłożenia sprzeciwu na formularzu, skoro przepis żądanie to uzasadniający uchylono. Nie sposób zgodzić się z

pozwany, że miało miejsce jakiegokolwiek uchybienie Sądu, które umożliwiłoby sanowanie przez pozwanego z kolei jego uchybienia polegającego na niezłożeniu sprzeciwu na urzędowym formularzu. Zaakcentować trzeba, że pozwany prawidłowo został wezwany do uzupełnienia w/w braku formalnego, co sam przyznał. Brak jest przy tym przepisu, który nakładałby na Sąd obowiązek wskazywania podstawy wydawania zarządzeń tego rodzaju. Założeniem zaś art. 5 kpc nie jest uzasadnianie przez Sąd wszystkich swoich czynności, a jedynie udzielanie stronie pouczeń, tam gdzie w ocenie Sądu istnieje ku temu potrzeba. W okolicznościach sprawy nie było potrzeby pouczenia, bo Sąd wprost, jak nakazuje mu przepis art. 503 kpc w zw. z art. 130 (1) kpc, wskazał pozwanemu, jakie braki formalne zawiera sprzeciw i wezwał go do uzupełnienia ich w terminie tygodniowym, czemu pozwany nie sprostał. Nawet gdyby uznać, że możliwe jest przywracanie terminu do uzupełniania braków formalnych czynności procesowych, to przywrócenia tego nie uzasadnia w niniejszej sprawie argumentacja pozwanego, że w jego ocenie przepisy nie obowiązywały go do uzupełnienia tego braku, co stanowiło uzasadnioną okolicznościami pomyłkę, gdyż nie był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika. Argumentacja ta jest chybiona, bowiem to pozwanego muszą obciążać skutki jego działania przy braku zaufania do Sądu. Kontestowanie zasadności zarządzeń, a następnie powoływanie się na brak winy w nieuzupełnieniu braków formalnych pisma procesowego jest nadużyciem procesowym strony i niewątpliwie stanowi o winie w wadliwym złożeniu sprzeciwu. W tym stanie rzeczy brak było podstaw do zastosowania art. 168 § 1 kpc, zgodnie z którym jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu.

W świetle powyższego Sąd na podstawie art. 504 kpc orzekł jak w pkt. 2 sentencji.

ZARZĄDZENIE

1.(...). C;

2.(...)

3. (...)

T., dnia 17 listopada 2020 r.